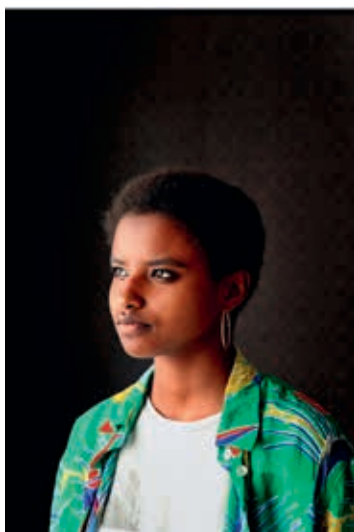

Sommige wijze woorden
vergeet je nooit

'Geef een ander niet zomaar vrij spel'

Deze week:

Meskerem Mees (22), een rijzende ster aan ons muziekmilieu. In 2020 won ze Humo's Rock Rally en deze zomer speelde ze onder meer op Werchter Parklife en het Montreux Jazz Festival. Later dit najaar verschijnt haar debuutalbum *Julius*.

“Ik ben van het existentiële type, stel me vragen bij alles en haal daar dan inspiratie uit. Maar er zijn ook veel creatievelingen die in hun eigen wereldje zweven. Michiel Venmans is zo iemand. Hij regisseerde een video die ik in april met Spinvis mocht maken, en ik vond hem een *superzachte* persoon die heel goed is in wat hij doet. Tijdens een van onze babbels vertelde hij dat hij zich als regisseur verantwoordelijk voelt om zijn team echt te sturen. Hij raadde me aan om anderen niet zomaar vrij spel te geven of te zeggen: ‘Doe maar iets.’ Want zelfs al werk je met de beste cameramannen of, in mijn geval, muzikanten, als je geen richting aangeeft, is het resultaat nooit zoals je het graag had gezien. Ik ben nogal lui en denk gemakkelijk: daar heb ik mensen voor, ik kan achteroverleunen. Michiel deed me stilstaan bij hoe belangrijk het is dat ik alles zelf in de hand houd. Op het podium gaat dat heel natuurlijk. Ik speel samen met mijn goede vriendin Febe (*Lazou, red.*) die zich graag aanpast als ik vind dat haar cellopartij anders moet. Zelf ben ik niet zo'n volger.

Samenspelen gaat goed, ik geniet daarvan. Maar daarnaast moet ik beslissen welke ambities ik heb, welke shows ik wil spelen, wie mijn manager en producer zijn. Dankzij Michiel besef ik dat ik dat niet mag laten kabbelen, maar moet controleren of ik tevreden blijf over de richting die het uitgaat – moeilijk voor iemand met keuzestress. Misschien voelt het voor mij ook groter omdat ik alleen moet beslissen. Mijn project draagt mijn naam, ik maak persoon-

lijke nummers, alles begint en eindigt bij mij. Maar ik twijfel of ik mezelf kan vertrouwen. Ik weet nog altijd niet hoe de muziekwereld precies in elkaar zit. De meeste artiesten zetten grote stappen nadat ze al eventjes hebben meegedraaid, fouten hebben gemaakt en zichzelf konden onderwijzen. Niet dat ik al *superfamous* ben, maar het gaat minder op 't gemak dan bij de muzikanten naar wie ik opkijk en van wie ik stiekem een rip-off wil zijn, zoals Jeffrey Lewis en Johnny Flynn. Alles gebeurt bij mij tegelijk. Begrijp me niet verkeerd: ik ben dankbaar voor alle kansen. Daardoor kon ik bijvoorbeeld mijn kot inruilen voor een tof huurhuis. Maar ik ben ook maar een meisje van 22 dat tijd wil om met vrienden naar de Ardennen te gaan. En ik ken mezelf: als ik te veel onder druk word gezet, laat ik het vallen. Daarom is het zo moeilijk om te beslissen of ik na het verschijnen van *Julius* drie weken aan een stuk shows ga willen spelen. Voor hetzelfde geld heb ik het op dag zeven gehad. Dan ben ik in staat om mijn gitaar neer te leggen en van het podium te lopen. Ik doe mijn best om het voor mezelf leuk te houden en aan te geven wanneer het te veel wordt, want ik wil mijn verantwoordelijkheid nemen voor het team dat van mij afhangt. Ik wil ook veel spelen, vooral om het juiste publiek te vinden dat begrijpt waar mijn muziek vandaan komt en in wie ik mezelf kan herkennen. Daar heb ik soms moeite mee, ik voel me vaak anders, maar via muziek hoop ik bij de juiste mensen thuis te komen.”